

[Else Zeuthen.]

til tvivl og diskussion mellem ægtefæller og afstedkomme uro og mangel på tryghed omkring barnet, medens det ellers er lovforslagets formål at skabe ro og tryghed for det? Er det ikke sådan, at selv i tilfælde af åndssvaghed og sindssygdom hos et barn vil man ved at ophæve dets forhold til adoptivforældrene komme til at øve en umådelig hård gerning mod barnet, gøre det så stor fortræd, at man meget dårligt kan forsvare at være med til at skabe lovhjæmmel herfor? Alligevel kan jeg godt tænke mig yderliggående tilfælde, hvor en ophævelse kunne være rimelig, tilfælde af dyb åndssvaghed hos et barn, hvor det f. eks. er umuligt at skabe kontakt med det, og hvor barnet alligevel er henvist til en permanent tilværelse på en anstalt og ikke vil savne forældrene. Spørgsmålet bliver så, om disses byrder ikke kan lettes på anden måde, ad administrativ vej, så man ikke behøver at gøre brud på princippet om børnenes bundethed til adoptivforældrene, men dette er jeg selvfølgelig indstillet på at drøfte nærmere i udvalget.

Som min egen personlige overbevisning vil jeg gerne fremhæve betydningen af indgående undersøgelser før adoptionen, både af barnet selv og af dets forældre, og dermed fastslåen af eventuelle arvelige belastninger samt af adoptivforældrenes forhold. Ved så godt som muligt at prøve at skaffe overensstemmelse mellem evner og præg hos barnets naturlige forældre og adoptivforældrene vil man være i stand til at rydde mange hindringer af vejen for en god udvikling af adoptionsforholdet.

Jeg skal til slut sige nogle få ord om lovforslagets §§ 24 og 25, der omtaler adoption af udenlandske børn. I sin fremsættelsestale kommer ministeren selv ind på det af kommissionen rejste spørgsmål om indfødsretten. Mig ville det forekomme rimeligt, om lovforslaget indeholdt en paragraf, der kort og godt sagde, at barnet ved adoptionen fik forældrenes nationalitet, ligesom et indenfor ægteskab født barn får

det, i stedet for at det som nu skal være 6 til 9 måneder, inden det sker, og koste en hel del besvær.

Der er et andet spørgsmål, jeg gerne vil bringe frem til drøftelse, nemlig vanskeligheden ved overhovedet at adoptere udenlandske børn, en vanskelighed, som jeg forstår overvejende beror på os selv. Siden krigen har mange tusind børn af humanitære grunde været bragt her til landet og anbragt i danske hjem, og man har derved ikke helt sjældent givet frit løb for stærke følelsesbindinger mellem børn og plejeforældre, der i adskillige tilfælde er resulteret i ønsket om adoption. Dette ønske er næsten uvægerligt blevet mødt med afslag fra myndighederne; kun i ganske enkelte tilfælde er det blevet imødekommet. I et af disse tilfælde, som jeg tilfældigvis har førstehånds kendskab til, kan jeg sige, at det var betimeligt, for efter min bedste overbevisning ville barnets helbred, måske dets liv, blive sat på spil gennem den rystende oplevelse at skulle fortsætte livet i dets gamle milieu. Heldigvis blev dette barn hjulpet, men jeg spørger mig selv, i hvor mange andre tilfælde man har måttet lade et barn blive ude i den kolde sne, efter at det een gang har følt, hvad menneskeligt velvære og forstående kærlighed betød. Derved har man efterladt det i en meget værre situation, end før det havde haft dette indblik i en lysere verden.

Hvad jeg ville med dette, var at spørge ministeren, om man i de senere år er slået ind på en mindre streng praksis i disse spørgsmål, og hvis ikke, om det da ikke var naturligt at gøre det nu, da man har fremsat et forslag, hvis formål netop er at beskytte barnets følelser, der jo er de samme, på hvilken side af grænsen det end er født.

Til slut skal jeg blot sige, at jeg og mit parti tilsiger den højtærede minister vor beredvillighed til en saglig drøftelse i udvalget af dette meget vigtige spørgsmål.

Petra Petersen: Efter de mange kloge juridiske betragtninger, der er fremdraget